

LENI SARIS
Spreek eens met Vencie

LENI SARIS

Spreek eens met Vencie

Eerste druk in deze uitgave 1999

NUGI 342

ISBN 90.205.2493.3

Copyright © 1999 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Nicky Travers bekeek met kritische ogen de tekening die ze zojuist van haar handtekening, het pseudoniem Cora Wery, had voorzien. Modetekenares en zeer bekend, achter de schermen. Ze geeuwde verveeld en schoof met een onverschillig gebaar de tekening weg. Ze keek zelfs niet naar de uitzonderlijk mooie stoffen die aanlokkelijk gedrapeerd lagen over een diepe stoel. Ze waren daar een halfuur geleden neergelegd, omdat zij gezegd had dat ze de stoffen wilde zien en op haar gemak onderzoeken wat de mogelijkheden waren.

De opdracht bestond uit het ontwerpen van toiletten voor een ongehooflijk rijke familie, zes tekeningen voor zes verschillende vrouwen, inclusief de bruid. Het meisje ging trouwen met een of andere prins, zonder geld maar met een oude titel. Nou, ze hoopte, dat het meisje gelukkig zou worden en niet om haar geld werd getrouwd.

Nicky, die het paar een keer ontmoet had in het modehuis, had er een hard hoofd in. Ze zag de laatste weken trouwens alles nogal somber in. Haar eigen vriendschap met Jurgen floreerde ook niet bepaald. De Jurgen waarop ze zo verliefd was geworden tijdens een feest bij een oude schoolvriendin, bleek een glasharde egoïst te zijn, die er niets vreemds in zag zijn vrolijke leventje voort te zetten, uit te gaan met andere meisjes en doorlopend te veel te drinken en Nicky voelde zich niet in staat te vechten tegen Jurgens onblusbare liefde voor sterke-drink. Dat vooral niet.

Ze was ronduit gezegd bang voor Jurgen als hij weer eens te veel had gedronken. Misschien hield ze niet genoeg van hem om het ondanks dat met hem aan te durven maar ze zag duidelijk de ellende die ze met Jurgen tegemoet dreigde te gaan en daar schrok ze voor terug na diverse scènes, die bar en boos waren geweest en die ze had ondergaan alsof ze een nachtmerrie met moeite had doorstaan. Ze had dan ook fors een eind gemaakt aan hun nauwelijks begonnen relatie en Jurgen nam dat niet, hij bleef haar opbellen, opwachten en achtervolgen, tot ze niet meer wist hoe zich te wenden of te keren. Zo had hij er een gewoonte van gemaakt 's avonds diverse maten langs haar huis te rijden, als dat lang genoeg geduurd had, kwam hij bellen en als ze niet opendeed, belde hij haar op uit het nabijgelegen café waar hij heel wat van zijn tijd verdeed.

Nicky werd er verschrikkelijk nerveus van, ze durfde niet meer naar buiten zonder eerst schichtig te hebben rondgekeken, met haar hoofd om het hoekje van de buitendeur of de kust vrij was, waarna ze

naar haar wagentje rende en haastig wegreed.

„Je bent net een schichtig vluchtend konijn,” had Nicky’s getrouwde vriendin nijdig gezegd, toen Nicky weer eens hijgend was komen binnenrennen, alsof ze achternagezeten werd, wat dan ook waar was. „Kun je die vent niet bewegen om je voortaan met rust te laten? Ik vind hem gewoonweg een sadist. Als hij weet dat je niets meer voor hem voelt, moet hij dat aanvaarden en je het leven niet zo onaangenaam maken. Zal ik er Leo eens op afsturen?”

Nicky dacht aan de kleine, tengere bleke Leo, een schat van een jongen maar hij had zijn uiterlijk beslist niet mee, en ze zag hem nu niet ten strijde trekken tegen de grote, forse en onverschillige Jurgen.

„Nee, laat maar, hoor,” weerde ze haastig af. „Ik red het echt zelf wel. Het zal hem heus wel gaan vervelen.”

Helaas gebeurde dat niet en Nicky kreeg steeds nadrukkelijker het gevoel, dat Jurgen genoot van zijn getreiter en dat het hem in feite helemaal niet meer ging om zijn liefde voor haar, waaraan ze ernstig twijfelde. Hoogstens voelde hij zich hevig gedwarsboomd en kon hij het niet verkroppen, dat een meisje hem versmaadde. Hij mocht best vriendinnetjes in de steek laten, althans zo zag hij het, maar dat een meisje hém terzijde schoof, dat nam Jurgen gewoonweg niet. Het was allemaal haar schuld, verweet hij haar voor de zoveelste maal, toen ze de telefoon opnam, eenvoudigweg omdat ze dit moest. Het gesprek werd haar op haar werkkamer doorgegeven en ze kon dan niet zeggen dat ze er niet was.

Nicky leunde achterover en sloot haar ogen, ze was zo verschrikkelijk boos en zo hypernerveus, dat ze het liefst was gaan gillen. Ze omklemde de telefoon zo heftig, dat haar knokkels wit werden.

„Luister, Jurgen,” zei ze langzaam en nadrukkelijk. „Ik heb ééns gedacht, dat ik van je hield maar je hebt het zélf verknoeid en als je zo doorgaat, dan ga ik je haten... dat doe ik al. Laat me met rust of ik neem andere maatregelen.”

„Ach, wat wil je dan doen?” Jurgen lachte hatelijk. „Wat ben ik nou bang... dacht je dat heus? Ik wil je terughebben en je weet heel goed, dat het verkeerd is gegaan tussen ons, omdat jij al mijn plannen hebt gedwarsboomd... je hoort gewoonweg niet in deze tijd thuis.”

„Wees dan blij dat je het op tijd ontdekt hebt,” interrumpeerde ze hem. „Ik kwam er op tijd achter, hoe jij je vriendinnen behandelt... daar wens ik niet toe te behoren. Ja, ik ben antiek, als je het antiek vindt, dat ik niet met een man waarvan ik niets méér weet dan dat ik hem wel aantrekkelijk vind, meteen intieme relaties aanknoop. Ik heb

nog gevoel van eigenwaarde en ik ben echt niet van plan dat gevoel geweld aan te doen door maar meteen met jou op kamers te gaan wonen en aan al jouw wensen zonder meer tegemoet te komen. Ik was wel verliefd op je maar in feite was je nog steeds een vreemdeling voor me, ik kende je niet... Nu ken ik je wél, en beter dan me lief is en ik ben erg dankbaar, dat mijn ouders me bijgebracht hebben, dat ik altijd goed uit m'n ogen moest kijken en geen overhaaste besluiten nemen. Ik wilde naar een twee-eenheid toegroeien, maar jij wilde dat niet... jij bent net een stier in een porseleinwinkel... Dat weet ik nu en ik ben blij, dat je meteen je ware gezicht hebt laten zien. Ik heb geen enkele verplichting aan je, Jurgen, en ik wil je niet meer in m'n leven. Laat me voortaan met rust en ik wens je het allerbeste."

Ze had dit alles net zo goed tegen de muur kunnen vertellen want op Jurgen had het een averechtse uitwerking. Ze was nog niet van hem af, tierde hij, en hij zou haar overal weten te vinden. Hij liet zich niet weggooien door zo'n preuts stuk verbeelding, dat dacht dat ze het helemaal gemaakt had omdat ze zo aardig tekenen kon. Hij werd steeds hatelijker en gemener en hij spuwde allerlei niet nader te noemen verwensingen over Nicky uit. Ze bleef luisteren, ze bleef lang luisteren, tot ze, zo zacht dat hij het nauwelijks in de gaten had, de hoorn op het toestel teruglegde en wist dat ze niet meer kon hebben en dat het nu genoeg was.

Ze wilde rust en wel volstreekte rust om zichzelf weer te worden, rustig te kunnen gaan en staan waar ze wilde en haar aandacht weer helemaal bij haar werk te kunnen houden. Jurgen was het eenvoudig niet waard, dat ze zich bleef gedragen als een opgejaagde, die nergens anders meer aandacht en belangstelling voor had dan veilig van het ene huis het andere in te rennen. Ze voelde zich prettiger nu ze dit besluit had genomen, al wist ze nog niet hoe ze dit besluit tot uitvoering moest brengen.

Ze vond het ook erg vervelend dat de mensen rondom haar in het modehuis, die beslist niet gesteld waren op sensatie want daar waren ze eenvoudig te exclusief voor, gezien hadden dat ze, toen ze uit haar wagentje stapte, werd lastiggevalen door Jurgen, die toen net weer te veel gedronken had. Zoiets kon ze dan wel een keer goedpraten maar het moest geen gewoonte worden. Ze had niet voor niets zo hard gewerkt voor alles wat ze nu bereikt had.

Vastbesloten pakte ze haar map met tekeningen en liep naar het bureau van de directeur, die ze zonder moeite te spreken kreeg, want hij was nog altijd erg blij met zijn talentvolle Cora Wery en haar ori-

ginele ideeën. Ze overhandigde Ducroix, destijds geboren als Josje Kruismans, de map en wetend dat hij niet van omwegen hield, vroeg ze: „Zou u er bezwaar tegen hebben als ik de eerste maanden mijn werk thuis deed?”

Ducroix bleef zo lang zwijgend in de map bladeren, dat ze ongeduldig werd en dacht, dat hij haar niet verstaan had. Onverwachts keek hij op, zijn scherpe blauwe ogen waren spottend en medelijdend tegelijk. „Ja, ik heb je wel verstaan. Luister eens, ik heb dan wel een exclusieve modezaak maar achter die façade ben en blijf ik Kruismans, de jongen die in een volksbuurt opgroeide en gewend was zijn ogen en oren de kost te geven. Je denkt toch niet, dat het me ontgaan is dat je een bundel nervositeit bent geworden en dat je overal waar je gaat achterna wordt gezeten door die hinderlijke vent, waar je niets mee te maken wilt hebben? Nu vraag ik je: Ga je werkelijk op de loop voor die figuur en wil je je nog méér opsluiten dan je nu al doet?”

„Ik was zo bang dat ze het me hier kwalijk zouden gaan nemen.”

Nicky was het liefst in tranen uitgebarsten van louter opluchting. „Ik heb niet voor niets zo hard gewerkt en ik wil houden wat ik heb, ziet u. Ik was met Jurgen bevriend... niet zó allesomvattend als dat woord bevriend gewoonlijk inhoudt. Ik ben op tijd achter zijn ware aard gekomen en ik wist, dat ik er een streep onder moest trekken maar Jurgen aanvaardt dat niet. Ik denk dat het gekwetste ijdelheid is, beslist geen liefde, want dan treiter je niet op zo'n koele, weloverwogen manier. Ik kan me nog voorstellen, dat je in hevige opwindning iets geks uithaalt, maar niet zoals Jurgen het doet... Daarom wil ik weg uit m'n oude omgeving. Ik weet nog niet waar ik heen zal gaan, maar het komt wel goed uit omdat ik het flatje dat ik nu bewoon over een paar maanden weer moet afstaan aan de eigenaars, die dan uit het buitenland terugkomen. Ik moet dus toch iets anders zoeken en dan graag een eind uit de buurt van deze... deze uiterst hinderlijke Jurgen, die mijn zenuwen kapot probeert te maken. Bent u het daar niet mee eens?”

„Jawel,” zei Ducroix na enig nadenken. „Ik geloof, dat het inderdaad het beste is voor jou en voor je werk. Praat er zo weinig mogelijk over, ook niet als je een nieuw adres hebt. Je komt dan gewoon hierheen als je een bespreking hebt met mij of met anderen, maar je werkt thuis. Niemand weet dan wanneer je komt en gaat en dat zal de pret van het treiteren voor Jurgen wel bekoelen. Je moet vóór alles rust krijgen... hoe lang duurt dit gepest nou al?”

„Ongeveer drie maanden. Maar ik voel me nu al een stuk beter...”

ik kan tenminste iets gaan doen om er verandering in te brengen in plaats van nog langer als opgejaagd hert te fungeren.”

Nicky stak Ducroix de hand toe en schonk hem haar zeldzame maar adembenemende glimlach, waardoor haar ogen sprankelend tot leven kwamen en iedereen kon zien, dat Nicky in het bezit was van nagenoeg volmaakte tanden, waaraan de tandarts geen kapitalen kon verdienen.

Nicky was klein, slank, donker en elegant. Geen opzienbarende schoonheid maar ze kon, als ze wilde, heel charmant zijn en als ze niet wilde maakte ze een stugge, ontevreden indruk en leek ze allesbehalve knap. Ze had een typisch gezicht, dat tot leven moest komen door haar emoties, zoals een huis waarin alle lichten worden ontstoken en dat dan warmte naar buiten uitstraalt.

„Nicky’s luikjes zijn weer gesloten,” zei Nicky’s moeder, wanneer haar dochter niet te benaderen viel toen ze nog maar een kind was en daarin was niets veranderd, want de volwassen Nicky leefde nog vaak achter gesloten luiken.

Nicky liep terug naar haar kamer en ruimde haastig haar spullen op. Ze was nu toch klaar en kon vroeger vertrekken, zodat ze niet onmiddellijk de kans liep weer op Jurgen te stuiten. Ze nam aan dat hij als fotograaf toch nog wel iets anders te doen had dan voortdurend bij het sluiten van het modehuis aanwezig te zijn. Zijn opdrachten lieten hem blijkbaar toch al te veel tijd, aangezien hij echter net weer had opgebeld, veronderstelde ze dat hij nu toch wel ver van de indrukwekkende modetempel verwijderd zou zijn.

Zo was het dan ook maar ze betrapte zich erop, dat ze automatisch links en rechts speurde vóór ze met een zo dwaze vaart op haar wagentje afstoof, dat één van Ducroix’ topmannequins, die ze welkende en aardig vond, hartelijk begon te lachen.

„Ben je op de vlucht, Nicky? Wie zit jou na? Niemand? Nou, dan mag je mij een lift geven.”

Ze wipte vrolijk de wagen in en Nicky gaf beschaamd grinnikend toe, dat de manier waarop zij naar haar wagen was gestormd, erg dwaas moest overkomen op een willekeurige toeschouwer. Ze legde het in enkele woorden uit aan Victorine, die verbaasd de schouders ophaalde.

„Wat een vervelend kereltje,” zei ze nuchter. „Ik zou niet voor ’m op de vlucht slaan, desnoods sloeg ik ’m met m’n tas links en rechts om zijn oren... ik méén het en kijk niet zo ontzet, dan maar niet damesachtig... Maar ik kan me jou in een dergelijke situatie ook helemaal niet

voorstellen, dat moet ik eerlijk toegeven. Je moet niet zo zwaartillend zijn, hoor, maar als ik hem ooit zie, als jij weg bent, ga ik wel naar hem toe om hem vriendelijk op zijn schouder te tikken en te vragen, wat hij nou eigenlijk wil...”

Ze gierde om Nicky's gezicht. „Nou, laat me hier maar uit de wagen en bedankt voor de lift, hoor. Ik pak hier de bus.”

Ze was lang en moest zich dubbel vouwen om uit de wagen te stappen, en zelfs dat hachelijke karwei knapte ze nog elegant op.

Victorine zwaaide joviaal tegen Nicky en beende met lange onverschillige passen weg, haar lange blonde haren wapperend in de wind, heel zeker van zichzelf en volkomen Nicky's tegenpool. Nicky keek haar nog even na vóór ze weer startte en ze zuchtte diep; ze benijdde Victorine altijd omdat ze door niets uit haar rust en zekerheid te schudden was.

„Dat komt, omdat het mij niets kan schelen om tegenover wie en waar dan ook een flater te slaan,” had Victorine eens tegen Nicky gezegd als antwoord op een aarzelende opmerking in die richting. „Al val ik pal voor de voeten van de koningin plat op mijn gezicht, dan doet me dat niet zoveel. In zo'n geval denk ik: Zij zal het misschien erger voor mij vinden en hoe dan ook, we zijn allemaal mensen en wat mij overkomt, kan iedereen gebeuren. Nu ben ik nooit voor de voeten van de koningin gestruikeld en ik verlang er zeker niet naar, maar ik heb heus wel eens enorme flaters geslagen... wel ja, natuurlijk... wie niet? Als je iets geeks hebt gezegd of gedaan, blijf er dan niet eindeloos over nazeuren of nadenken... dat maakt het niet beter, gebeurd is het dan toch, snap je.”

Nicky had het best begrepen en Victorine een verfrissend type gevonden maar bij haar wilde die formule niet helemaal lukken.

Ze bereikte haar woning zonder hinderlijke ontmoetingen en opeens vond ze de kleine flat, met meubelen die de hare niet waren en die ze ook niet mooi vond, drukkend en ongezellig. Moeder bellen, dacht ze, en zeggen dat ik dit weekend naar huis kom, ik heb er hier méér dan genoeg van!

„Je komt maar, hoor, dat is toch altijd goed,” zei haar moeder heel laconiek; ze was beslist geen vrouw die het duidelijke zelfmedelijden dat in Nicky's stem klonk nog eens aan zou gaan wakkeren. „Ik vind het altijd gezellig als je er bent en als die flat je zo slecht bevalt, zoek je iets anders, je moet er toch vandaag of morgen uit en eerlijk gezegd, nu je toch weg wilt, kan ik wel bekennen dat ik het ook een somber en ongezellig onderkomen vind, maar je had tenminste iets en dat was

ook belangrijk. Als je komt, praten we wel verder. Ik zal het honden-
hok vast klaarzetten.”

Ze lachten allebei, want Nicky's ouders bezaten geen hond en ook geen honden-
hok en Nicky had een volstrekt ondermaatse Yorkshire
terriër, die in een niet te kleine handtas paste en zo ook vervoerd
werd, behalve in de wagen. Dan zat Ukkie, die officieel Marina heette
maar nooit zo genoemd werd, naast Nicky in een grote reistas. Die
veilig was vastgesnoerd met de autogordel, zodat Ukkie niet, licht-
gewicht als ze was, bij normaal remmen al door de wagen geslingerd
kon worden.

Ukkie had trouwens, niet bepaald evenredig aan haar zeer geringe
grootte, een enorm grote mond.

„Waar is Ukkie nou?” informeerde mevrouw Travers belangstellend.

„Zit me vanaf de grond verwijtend aan te kijken, ik denk dat ze haar
prakkie wil,” berichtte Nicky. „Het is net een speelgoedhondje, hè?”

Op dat moment zette het speelgoedhondje, dat nou lang genoeg had
gewacht, haar minikeeltje open. Het malle hoge gilgeluid klonk aan de
andere kant van de lijn duidelijk door.

„Ukkie maakt wel iets meer geluid dan een speelgoedhondje... dag
Nicky, tot ziens.”

Nog lachend hing mevrouw Travers de hoorn op en Nicky raapte
Ukkie op om haar in de keuken haar bakje te geven. Tenslotte was
Ukkie vandaag alleen geweest en ze had dat kennelijk niet aangenaam
gevonden. Soms nam Nicky haar mee, maar ze trok de aandacht zo
sterk tot zich dat Nicky het verschillende malen had meegemaakt,
dat mensen, zowel mannen als vrouwen, waarmee ze een zakelijke
afspraak had, meer aandacht voor Ukkie hadden en met haar gingen
spelen. Erg lief maar het leidde wel af, dus was Ukkie geleerd dat ze
af en toe haar heil maar thuis moest zoeken.

Nicky had wel een paar goede vriendinnen in de stad maar die avond
had ze weinig zin om uit te gaan. Ze hield zichzelf voor, dat ze gewoon
geen zin had en dat het niets te maken had met het feit dat ze bang
was op Jurgen te stuiten en toch wist ze, dat ze zichzelf voor de gek
hield. Alleen al bij het idee, dat ze hem in het trappenhuis kon ontmoeten
als ze wegging of, wat nog erger was, als ze thuiskwam, bezorgde
haar een kil, onaangenaam gevoel. Om geleide vragen bij een of ander
mannelijk familielid van haar vriendinnen vond ze toch te kinderachtig
en ze wilde geen goedkope paniek gaan zaaien, dus bleef ze thuis.
Onaangenaam was het wel en ze voelde zich opgesloten.

Daar moet een eind aan komen en heel gauw, dacht Nicky ongedul-

dig. Ik wil die hele vervelende geschiedenis met Jurgen voorgoed op de achtergrond schuiven en als ik eenmaal weg ben is de aardigheid er voor hem ook af. Ik wilde, dat ik was zoals Victorine, die is voor niemand bang en ze zou Jurgen inderdaad met haar tas om z'n oren timmeren... waarom stel ik me dan aan als een bang konijn. Ze zuchtte en strekte zich lui uit op de harde bank met Ukkie, die ergens in de buurt van haar schouder ging zitten en haar wijsgerig aanstaarde. Tja, waarom... omdat ik nou eenmaal Nicky heet en niet Victorine. Die avond ging de telefoon om halftien en ze aarzelde even. Zou ze laten bellen? Dat durfde ze toch niet want nu ze niet meer thuis woonde, had ze toch altijd het onprettige gevoel wanneer de telefoon tamelijk laat rinkelde. Zou er thuis iets niet in orde zijn? Ze nam met tegenzin op. De overbekende en langzamerhand gehate stem van Jurgen klonk in haar oren: „Wat was jij vroeg weg vanavond. Ik ben op weg naar huis nog even langs geweest. Wanneer zie ik je weer?” Nicky sloot haar ogen en haalde diep adem. Zonder er één woord aan te verspillen legde ze voorzichtig maar gedecideerd de hoorn op het toestel. Ukkie keek haar met donkere kraaloojjes aan en sprong op haar schoot. Ze wist dat het vrouwtje best een beetje troost kon gebruiken. In gedachten verdiept streefde Nicky het kleine diertje, dat ze haar enige kostbare bezitting noemde. De verhuizing kon heel eenvoudig plaatshebben, omdat de meubels niet van haar waren. Een paar koffers met kleren en boeken, meer had ze tot nu toe niet nodig gehad maar dat zou natuurlijk anders worden. Ze wilde nooit meer zo'n volledig ingerichte woning huren want ze had zich er nooit thuis gevoeld.

„Ik weet nog niet waarheen, maar we gaan verhuizen, Ukkie, en misschien is er dan wel een goed omheind tuintje zodat je nergens door kunt glippen maar wel lekker buiten spelen, Ukkie... is dat fijn?”

Het zou Ukkie een zorg zijn! Ze gaapte lang en nadrukkelijk. Zolang ze bij het vrouwtje was, vond ze alles goed.

HOOFDSTUK 2

Het weekend begon met stralend weer en Nicky zette alle zorgen van zich af. Ze zong het hoogste lied onder de douche en daar had ze de laatste maanden echt geen gewoonte meer van gemaakt. Ze koos een jurkje, dat ze zelf ontworpen en genaaid had, van stof die er heel mooi uitzag maar net zo gemakkelijk gedragen kon worden als een spijker-